

1 Μαρτίου 2016

Η μνήμη της Αγίας Ανατολής στην Ανατολή Ιωαννίνων (Δρ. Χαράλαμπος Μπούσιας, Μέγας Υμνογράφος της των Αλεξανδρέων Εκκλησίας)

/ [Πεμπτούσια](#)

Με την ευλογία του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ιωαννίνων κ. κ. Μαξίμου για πρώτη φορά εορτάσθηκε πανηγυρικά η μνήμη της Αγίας Μάρτυρος Ανατολής στο προάστιο της Ανατολής των Ιωαννίνων. Η πανήγυρις μέσα σε κατανυκτική ατμόσφαιρα στον κατάμεστο Ιερό Ναό Αγίου Ιωάννου του Προδρόμου Ανατολής τελέσθηκε με αγρυπνία. Ιερούργησε πλήθος Ιερέων και τους ύμνους της νεοσυντεθείσης Ακολουθίας απέδωσαν καλλιφώνοι ιεροψάλτες. Τον πανηγυρικό

ομιλίας
σε όλο

Χριστός, η εξ ύψους Ανατολή

και η Αγία Μάρτυς Ανατολή

Η ανατολή του ήλιου προμηνύει μία ημέρα καινούργια, γεμάτη φως, ζωή, χαρά, συγκινήσεις, χρόνο αφιερωμένο στον Θεό μας, χρόνο μετανοίας. Όταν το βράδυ γείρουμε στο κρεβάτι να κοιμηθούμε προσδοκούμε να έλθει η επόμενη ημέρα καλύτερη από την προηγούμενη που να ικανοποιήσει τις ζωτικές μας ανάγκες και τις πνευματικές μας αναζητήσεις. Τα πρωϊνά κοιτώντας προς την ανατολή βλέπουμε τον ήλιο να ανατέλλει λαμπρός και το φως του μας γεμίζει αισιοδοξία και ζωντάνια.

Με κατάνυξη, λοιπόν, προσευχόμαστε λέγοντας: «Κύριε, τον νουν μου φώτισον και την καρδίαν και τα χείλη μου άνοιξον εις το υμνείν Σε». Βλέποντας τον ήλιο να ανατέλλει παρακαλούμε τον Θεό μας, τον νοητό Ήλιο, να μας φωτίσει τον νουν, ώστε να διέλθουμε το μήκος της ημέρας «σωφρόνως και δικαίως και ευσεβώς» (Τιτ. β΄ 12), όπως μας παροτρύνει και ο Απόστολος Παύλος. Βλέπουμε τον ήλιο να ανατέλλει και θαυμάζουμε το μεγαλείο της δημιουργίας.

Τον βλέπουμε μέσα στη ροδόχροη αυγή, τότε που όλη η πλάση γύρω μας παίρνει

ένα χρώμα μοναδικό, ουράνιο, παραδεισένιο, γι' αυτό και εξυμνείται από όλους μας, που πολλές φορές κοπιάζουμε να επισκεφθούμε διάφορα ψηλώματα για να θαυμάσουμε τον ήλιο που αναδύεται μέσα από τα πελάγη ή τα μακρινά βουνά ντυμένος με την βασιλική του πορφύρα.

Όταν, όμως, ο ήλιος ανέβει ψηλά στον ορίζοντα αδυνατούμε να τον κοιτάξουμε, γιατί το φως του θα μας τυφλώσει, όπως δεν ηδυνήθησαν να δουν και τον νοητό Ήλιο, τον Χριστό μας, οι πρόκριτοι των μαθητών στο Θαβώρ, όταν το πρόσωπον Αυτού «έλαμψεν ως Ήλιος τα δε ιμάτια αυτού εγένετο λευκά ως το φως» (Ματθ. ιζ' 2) ώστε έπεσαν χαμαί.

Ο Χριστός μας είναι «η εξ ύψους ανατολή». Μας το τονίζει το Απολυτίκιο της μεγάλης γιορτής των Χριστουγέννων, όπου αναφέρεται: «Κύριε, Σε γνωσκει εξ ύψους Ανατολή». Ο Χριστός μας με την ενανθρώπησή Του ήλθε να φανερώσει το φως της βασιλείας του Θεού στη γη ώστε αυτό να γίνει προσιτό στον άνθρωπο.

Όπως η αυγή που προέρχεται από το φως του ήλιου αποτελεί το φυσικό σύμβολο η το προοίμιο της μετά από λίγο φανερώσεώς του, έτσι και το άκτιστο φως του

Θεού Λόγου, του νοητού Ηλίου, που φανερώνεται στην Εκκλησία αποτελεί το φυσικό σύμβολο της βασιλείας του Θεού.

Ο ίδιος ο Χριστός μας είναι «το φως το αληθινόν», αφού «Φως Χριστού φαίνει πάσι», είναι το αιώνιο, το άδυτο, το ατελεύτητο φως, το άκτιστο φως, το οποίο φωτίζει τα αναγεννημένα και αναστημένα σύμπαντα. Το ομολογούμε στην πρωινή μας προσευχή λέγοντας: «Χριστέ, το φως το αληθινόν, το φωτίζον και αγιαζον πάντα άνθρωπον ερχόμενον εις τον κόσμον».

Μας το είπε άλλωστε και ο ίδιος ο Κύριος: «Εγώ ειμι το φως του κόσμου» (Ιωάν. η΄ 12). Φως είναι ο Χριστός μας, αλλά φως είναι και ο ουράνιος Πατέρας Του, φως και το Πανάγιό Του Πνεύμα, συμφώνως με το Εξαποστειλάριο της Κυριακής της Πεντηκοστής: «Φως ο Πατήρ, φως ο Λόγος, φως και το Άγιον Πνεύμα». Ο Ευαγγελιστής της αγάπης διακηρύσσει ότι: «Ο Θεός φως εστι και σκοτία εν αυτώ ουκ έστιν ουδεμία» (Α΄ Ιωάν. α΄ 5).

Επειδή, όμως, «Θεόν ουδείς εώρακεν πώποτε» (Ιωάν. α΄ 18), αφού είναι αδύνατο να τον δούμε λόγω της φωτεινότητός Του που προκαλεί τύφλωση, τον βλέπουμε μόνο στην χρυσαυγή, την πανεύμορφη ανατολή, και τον βλέπουμε καθημερινώς με τους νοητούς φωστήρές Του, τους Αγίους μας. Αυτούς που μπορεί μεν «αστήρ αστέρος να διαφέρη εν δόξη» (Α΄ Κορ. ιε΄ 41), αλλά όλοι φωτίζουν τον έναστρο της πίστεως ουρανό.

Ένα τέτοιο αστέρι, που φωτίζει είκοσι αιώνες τώρα το στερέωμα της Εκκλησίας μας είναι η Αγία Ανατολή, η αδελφή της Αγίας Φωτεινής, και των Αγίων Φωτούς, Φωτίδος, Παρασκευής, Κυριακής Φωτεινού και Ιωσή.

Φως υπέρλαμπρο η Αγία Φωτεινή, χρυσαυγή πορφυρόχροη η Αγία Ανατολή.

Ανέτειλε στη Συχέμ της Σαμαρείας, εκεί όπου ο προπάτωρ Ιακώβ είχε ανορύξει φρέαρ για τις βιοτικές του ανάγκες. Εκεί όπου ο Χριστός μας, το Φως του κόσμου, η Ζωή και η Ανάσταση, το Ύδωρ το ζων, είπε στην Αγία Φωτεινή, με μεταφορική σημασία, αυτός που διψά «ερχέσθω προς με και πινέτω» (Ιωάν. ζ' 37).

Ο φωτισμός της Αγίας Φωτεινής ανέτειλε και τον φωτισμό όλης της οικογενείας της και φυσικά της αδελφής της Αγίας Ανατολής. Και αυτή μαζί με τις άλλες έδιωξαν αμέσως το ζοφερό σκοτάδι της αγνωσίας και φωτίσθηκαν με το άδυτο φως της χάριτος του Χριστού μας, που από το σκοτάδι τις είλκυσε στο φως, από το έρεβος στη χρυσοστόλιστη και πανευφρόσυνη αυγή της θεογνωσίας.

Έγινε φωτεινό μετέωρο που φωτίζει στους αιώνες κάθε ζοφωμένη από τις θλίψεις και την αγνωσία ψυχή και της υποδεικνύει το δρόμο της αλλαγής τρόπου ζωής και σωτηρίας.

Όταν οι γλωσσοπυρσόμορφες φλόγες του Παρακλήτου Πνεύματος την ημέρα της Πεντηκοστής καταύγασαν τους Αγίους Αποστόλους οδήγησαν και την Αγία Ανατολή με τη συνοδεία της εις «πάσαν την αλήθειαν» (Ιωάν. ιστ' 13).

Έγινε μέλος τίμιο της Εκκλησίας μας, η οποία αποτελεί ένα ταμείο ηθών χρηστότητας, ένα ασταμάτητο εργαστήριο αγιότητας, ακολουθώντας την προτροπή του Φωτοδότου Χριστού μας: «Άγιοι γίνεσθε, ότι εγώ Άγιός ειμι»(Α΄

Πετρ. α' 16).

Έτσι η Εκκλησία μας παίρνει χώμα και βγάζει χρυσάφι· παίρνει ύλη και βγάζει πνεύμα· παίρνει καρδιές βουτηγμένες στο βούρκο και τις καθαρίζει· παίρνει φθαρτότητα και παράγει αφθαρσία· παίρνει χοϊκούς πολίτες και τους κάνει ουρανοπολίτες· παίρνει στρατιώτες από τη γήϊνη στρατιά, τη στρατευόμενη Εκκλησία, και τους κάνει στρατιώτες της θριαμβεύουσας στους ουρανούς πανηγύρεως. Αυτή είναι η Εκκλησία μας με τη λυτρωτική της πορεία μέσα στο πέρασμα των αιώνων.

Με το φως της Πεντηκοστής η Αγία Ανατολή ξεκίνησε την ιεραποστολική της δράση για να φωτίσει τους λαούς που κάθονταν «εν χώρα και σκιά θανάτου» (Ματθ. δ' 16). Αυτούς που περίμεναν να ανατείλει μέγα και δυνατό πνευματικό φως από τον ουρανό, για να διαλύσει το πυκνό σκοτάδι της αγνωσίας και του θανάτου.

Φώτιζε και προχωρούσε μαζί με την ευλογημένη της οικογένεια. Φώτισε Συρία,

Φοινίκη, Παλαιστίνη, Αίγυπτο και Καρχηδόνα, για να καταντήσει στην Ρώμη, όπου μαρτύρησε για το Φως, τον Χριστό μας. Έδωσε τη μαρτυρία και μαρτύρησε «περί του Φωτός» (Ιωάν. α΄ 7).

Ανέτειλε, λοιπόν, η Αγία Ανατολή στην ανατολή, για να δύσει στη δύση, με αποκεφαλισμό για το Φως, τον Χριστό μας.

Σήμερα στην ευλογημένη Ανατολή των Ιωαννίνων, το προάστιο με τους ανατολίτες πρόσφυγες, τους Μικρασιάτες και τους Ποντίους, γιορτάζουμε για πρώτη φορά τη μνήμη της Αγίας Ανατολής.

Η αδελφή αυτή της Αγίας Φωτεινής για πρώτη φορά τιμάται ιδιαίτερα στην ευλογημένη Ήπειρό μας και φωτίζει με τις ακτίνες των πρεσβειών της προς τον Φωτοδότη Χριστό μας τις καρδιές μας, για να πορευθούμε στο δρόμο της αρετής και να συναγαλλόμαστε μαζί στην ατελεύτητη μακαριότητα, στα υπέρφωτα δώματα του Παραδείσου.

